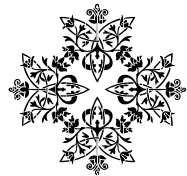
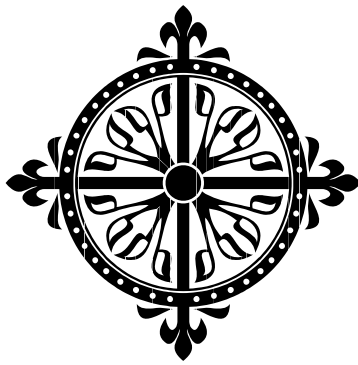

ПРАВОСЛАВНИ
ОДГОВОР

АЛЕКСАНДАР ВЛАШКИ

ПРАВОСЛАВНИ
ОДГОВОР

Београд – Подгорица 2023.

УВОДНА РЕЧ АУТОРА

„Ова је књига: збир и сублимација три моје подједнако велике и важне унутрашње и спољашње суштине, које су другима препознатљивије као емоције, а све остало је њихово духовно и природно исходиште...

Прва је моја свепрожимајућа љубав према Богу и његовим промислима...

Друга је одувек моја љубав према божанској Русији и руском народу; у коме су вера, љубав и доброта православна побеђивале и када је то ретко ко примећивао као победу усред зла, слабости и невоља!

А огромна је до свих небеса та моја љубав према Богу и православљу, и не само својом величином до стваралаштва узнесена у мени уз Божју помоћ, него је и немерљива до нових инспирација...

Зато, не само ова књига, него и све моје друге речи-слике остају намењене као и све православно: целом свету!

Пишући ову књигу, сваког тренутка сам постајао све дубље и плодније прерадостан

и пресвестан да су се кроз Божју жељу и најлепше у мом срцу за Русију и Православље; објавиле у исто време и моја љубав за све људе на овоме свету, и снага стихова који су сада пред Вама усред њихове сопствене светлости, и усред љубави мојих најбољих осећања и намера...

Остајем зато заувек до неба захвалан, и Богу радостан, да је све у мени најбоље и заједно овде за вечност дато и посвећено свима на овоме свету којима је то бар унеколико потребно, јер већини браће и сестара најчешће недостаје само делић те снаге, тог сагледавања, и те лучи, како би и сопствену светлост осветлили...

А онда с њом и с још једним огледалом могу лакше и брже помоћи и себи и другима, јер људима треба дати и огледало какво још немају, али и прилику да буду поштени, и да буду боголики у сваком новом тренутку, уз поуку да сваку претходну грешку требају искористити на најбољи начин, и не само за себе.

И не само за православље!

Трећа моја суштина и љубав је љубав за све људе, а уз њу додајем и моје лично поимање и сагледавање живота и света у коме и духовно и материјално сада на Земљи живимо, а који по мом сагледавању само уз православне вредности и светлосне мисли имају не само наду у даље смислено и уопште постојање, него је то и једина, и најреалнија, и најсретнија могућност...

Зато је моја љубав за православље- не само љубав за Русију, него и љубав за цео свет!

А одувек и дубоко у себи носим то сазнање да је Русија једна од највећих Божијих промисли, а успех Русије да је успех целог света, и да је притом највећи део тог успеха: повратак Бога у свет у коме је ђаво већ сустигао замало свакога...

Сретан Вам зато свима пут у нове и добре намере!

Сретан Вам свима повратак истини и Богу!

И сретан Вам свима Православни Одговор!

Увек Ваш:
Александар Влашки

ПРЕДГОВОР

Када чујемо реч “поука” обично је прва реакција блага одбојност јер човек модерног доба, носећи печат ароганције која карактерише доба у којем живимо, мисли да му “поука” није потребна.

Данас је јасна тенденција да се “све зна,” брзо и лако.

Тако су дидактичари прошлих времена остали само на нивоу старе литературе, коју читамо управо тако, само као литературу, удубљујући се мало, или нимало, у та зрнца истине, у њихово значење, у поруку коју су носила слушаоцима или читаоцима у време када су настала.

Када то урадите, видите да постоји једна универзална веза, линија која их повезује, без обзира на епоху када су написане, што указује на “општа места” у људском животу, која су иста, без обзира на проток година, тачније векова.

Заиста, битни етички елементи људског живота, битне моралне одреднице, свакодневне преокупације, проблеми, обавезе, као и лепа страна живота, лепота,

награде и радости, омеђили су поље потребе за поуком, за усмеравањем кроз њу, за указивање на принципе којих се треба придржавати, како би се живот усмерио у правом смеру.

Наравно да потреба да се упути савет непознатим слушаоцима и читаоцима постоји и данас. Из простог разлога што је то, пре свега, унутрашња потреба човека који се обраћа другима.

У одређеном тренутку, вођен необјашњивим импулсом, такав човек почиње да бележи своја размишљања, своје искуство претаче у мисли и жеље упућене другом, да их тај чује, прихвати, примени, а да за тај чин прихватања не дугује ништа.

Овај дубоко људски импулс, да се поука упути неком коме је потребна, испуњава се сврхом и количином космополитизма која је чини вечном. Зато надраста историјски оквир, епоху, постаје општељудска, јавно добро, то је разлог зашто постоји. Превазилази све верске оквире, идеолошке, разбија све предрасуде, ускогрудости, искључивости, јер је поука есенцијална мудрост, могло би се рећи да у њој има и божанског надахнућа...

О свему овом Александар Влашки није размишљао, нити се руководио било каквом идејом о сврси, када је почео да бележи размишљања која су му навирала. Радио је то због себе и за себе, зато њихова искреност није производ пишчеве